

CHRIS EVANS și
SCARLETT JOHANSSON

Despre eroi, Hollywood și steaguri tricolore

Cu ocazia premierei londoneze a filmului „Căpitanul America: Războinicul Iernii”, am stat de vorbă cu actorii principali și regizorii blockbuster-ului despre politică și efecte speciale, despre cultura eroilor și ascensiunea televiziunii, dar și despre copilăria românească a însuși „Războinicului Iernii”.

de Diana-Florina Cosmin, Londra

„**Puteți să vă** așezați deja, Scarlett Johansson și Chris Evans vor veni în cinci minute” mi-a turuit dintr-o suflare asistentă cu accent britanic și zâmbet tipic american, înainte de a mă lăsa să mă scufund în plușul canapelei din celebrul hotel londonez „The Dorchester”. Trebuie să recunosc, sună ca replica de început din visul oricărui cinefil: o canapea imaginară pe care să poți sta la o șuetă cu unii dintre actorii pe care i-ai urmărit în zeci de filme de-a lungul timpului. Și totuși, canapeaua de la „The Dorchester” era cât se poate de reală. În cele două ore petrecute alături de vedetele din „Captain America: The Winter Soldier” - Scarlett Johansson (Natasha), Chris Evans (Căpitanul America), Samuel L. Jackson (Nick Fury), Anthony

Mackie (Sam), Sebastian Stan (Războinicul Iernii) și regizorii Joe și Anthony Russo (care au realizat și serialele „Arrested Development” și „Happy Endings”) - am aflat înfin mai multe despre diferența dintre smerenie și vedetism decât despre efecte speciale, decoruri de sute de mii de euro și povești Marvel cu supereroi. Fiecare dintre artiștii care au pătruns în camera de la „The Dorchester” - cu un zâmbet larg, o glumă pe buze și un firesc absolut - ar putea reprezenta o lecție de viață și un bun prilej de a cristaliza adevărata semnificație a cuvântului „vedetă”. Scarlett ar putea scrie tomuri despre cum poți fi o femeie răvășitor de frumoasă fără să devii un monument de vanitate („Actorii

din ziua de azi nu mai seamănă cu cei de altădată, acum de la femei se așteaptă să aibă biceps și triceps, iar bărbații să aibă corpul perfect lucrat al unor supereroi în fiecare secundă a vieții lor”) iar Chris Evans ar putea da lecții despre cum să fi super-eroul Americii fără să te iei în serios („Am fost un tip slăbuț, fără mușchi, care a muncit ore în șir în fiecare zi ca să intre în costumul lui Captain America: să fim serioși, nimeni nu arată așa de la mama-natură!”).

Lui Samuel L. Jackson i-aș dori să scrie cândva o carte în care să prezinte lumea exact așa cum o vede el, pentru că ar fi teribil de autentică („Mă enervează actorii care spun «Vai, nu pot să mă uit la filmele în care joc”. Atunci cum te aștepți

să plătească cineva doi dolari jumate ca să te vadă, dacă nici tu nu suporti să te vezi? Să fim serioși, e o industrie care strigă Look-at-me!”), iar lui Anthony Mackie îi doresc să facă un rol de comedie cât mai repede, pentru că este, oficial, cel mai spontan și expresiv om pe care l-am cunoscut vreodată („Ce ar trebui să știe Captain America după ce a fost criogenizat timp de 70 de ani și a nimerit în societatea modernă? Că femeile au devenit mai rele, chiriile mai mari și mașinile un pic mai bune. Și pe Katie Perry, evident, pentru că ea exprimă exact ce a ajuns societatea vremurilor noastre”).

Cât despre Sebastian Stan, personajul principal negativ al filmului (Bucky Barnes/Războinicul Iernii), l-am lăsat

ANTHONY WILKIE

SAMUEL L. JACKSON

la coada enumerării pentru că m-au impresionat din tot sufletul sinceritatea zâmbetului lui când a aflat că va fi intervievat de un jurnalist din România (țara în care s-a născut și pe care a părăsit-o când avea doar opt ani), bucuria cu care mi-a vorbit într-o română perfectă, amintirile copilăriei românești pe care mi le-a istorisit cu emoție și, mai ales, modestia de a nu fi uitat nicio clipă de unde a plecat.

Ba mai mult, de a celebra faptul că vine dintr-o țară mică, est-europeană, care pentru 99% din Hollywood nu înseamnă mult mai mult decât tărâmul lui Dracula, dar unde s-ar întoarce de fiecare dată cu toată dragostea. „Țin minte că eram mic, mă jucam și deodată a trecut pe stradă o Dacie și avea un steag tricolor găurit, pentru că tăiaseră stema partidului comunist”, mi-a povestit el, cu un zâmbet larg. „E atât de viu în mintea mea acel moment încât nu cred că l-aș putea uita vreodată”.

Vă invit să citiți cele mai savuroase extrase din interviurile făcute în exclusivitate de către **ForbesLife România**, nu cu niște vedete, ci cu niște oameni atât de charismatici încât, chiar dacă n-ar fi apărut niciodată pe Marele Ecran, tot mi-ar fi făcut plăcere să-i scot la o cafea de vorbă!

Despre eroii lumii noastre

CHRIS EVANS

■ Căpitanul America se trezește după 70 de ani de criogenizare, iar dacă impactul inițial îl au concepute precum internetul sau telefoanele mobile, imediat se instalează șocul noii societăți. Noi suntem obișnuiți deja, dar pentru el o pastilă amară. Nu e un personaj care să ducă mari lupte interioare, ci un erou care se ciocnește de societatea din jurul lui.

ANTHONY WILKIE

■ Fiecare erou din film are un scut, un costum, o pereche de aripi, o super-putere, în timp ce Scarlett Johansson se bate cu toată lumea având doar două amărâte de pistoale. Așa sunteți voi, femeile. Noi avem nevoie de super-puteri și ca să înțelegem ce e în mintea voastră!

■ Frații mei sunt eroii mei personali. Am avut marele noroc să existe mereu cineva care să fie suficient de rău cu mine pentru a-mi da un șut către următoarea etapă a vieții.

SAMUEL L. JACKSON

■ Nu-mi plac politicienii. Cei mai mulți dintre ei sunt niște mincinoși care ar spune orice ca să fie aleși. Nu mă gândesc aproape deloc la politică, cine face asta? Omul obișnuit,

când se trezește de dimineață, se gândește cum să treacă ziua cu bine, să-și ducă copilul la școală, să meargă la lucru... Singura speranță pe care o poate avea în ceea ce-i privește pe politicieni este că vor continua să asigure măcar lucrurile minime care fac societatea să funcționeze, astfel încât și el să-și poată face lucrurile de zi cu zi. Atât.

■ În ziua de azi, libertatea nu mai înseamnă să îndrepti armele împotriva celor răi, ca să te protejezi, ci să le ții îndreptate și asupra celor buni, pe principiul „nu se știe niciodată...”. Doar că nu sunt un om rău și nu mi-e teamă, ar trebui să le fie teamă să fie observați doar celor care fac lucruri rele.

Despre faimă

SCARLETT JOHANSSON

■ M-am reîntâlnit în acest film cu Robert Redford (cu care actrița mai jucase în „The Horse Whisperer” pe când avea 14 ani n.red) și a fost interesant să putem vorbi ca doi adulți. Mi-a amintit de ceea ce am reușit în acești ani, pentru că inevitabil pierzi simțul perspectivei și îți dai seama ce drum ai parcurs abia când te întâlnești cu cineva și acea persoană începe să-ți înșire toate filmele în care te-a văzut și i-ai plăcut.

SEBASTIAN STAN

■ Există momente în care te întrebi de ce alegi să rămâi în această industrie și ai nevoie de cineva care să-ți reamintească. Imaginează-ți cum ar fi să aplici de două ori pe săptămână pentru un job, iar oamenii să se uite la CV-ul tău și să considere că e foarte bun, dar să nu le placă deloc de tine. De multe ori nu primești un anumit rol nu pentru că nu ești un actor bun, ci pentru că anumiți oameni pur și simplu nu te suportă.

SAMUEL L. JACKSON

■ Am norocul de a fi făcut suficient de multe filme celebre pentru a deveni recognoscibil. Sunt actori care trec prin viață și nimeni nu-și aduce aminte vreo replică de-al lor, se uită la ei și le vine în minte doar un „Auzi, nu ești ăla din... cum se chema...?”. Pe mine oamenii mă pot identifica ușor cu ceva: Pulp Fiction, Die Hard, Star Wars. În fiecare an, câștig zece milioane de noi fani, pentru că o nouă generație de copii împlinește vârsta la care să poată vedea „Pulp Fiction” și, brusc, li se pare cel mai cool film posibil. Și asta mă face și pe mine cool în ochii lor. De asta, ceea ce fac este împlinirea visului meu din copilărie. Știi cum era când te vedeai cu prietenii,

SEBASTIAN STAN

fiecare purta alt costum de super-erou și vă întrebați ce jocuri să mai jucați azi? Ei bine, asta mi se întâmplă mie în fiecare zi.

Despre filme **ANTHONY WILKIE**

■ Toată lumea mă întreabă cum a fost să zbor în film. Cum să fie, te îmbracă în spanx, te pun într-un corset și te atâră în aer, suspendat de un fel de sfoară. *(Râde)* Ție îți sună bine așa ceva?

JOE & ANTHONY RUSSO

■ Datorăm mult, creativ vorbind, filmului „Cele 3 zile ale Condorului” (1975), cu Robert Redford. Noi am făcut un fel de „Cele 3 zile ale Căpitanului America”, unde eroul se găsește prins tot într-o conspirație, cu oameni care vor să-l omoare, totul într-un interval de timp extrem de scurt. De asta ne-am și dorit să-l avem pe Redford, iar prima întâlnire cu el a fost extraordinară: ne-a chemat la biroul lui, ne-a gătit prânzul - face o salată de quinoa delicioasă! - și ne-a spus că habar nu are ce e cu filmele astea, dar că le plac nepoților lui.

■ Singurul mod în care poți avea succes este făcând un

film așa cum îți place ție, fără să încerci să anticipezi ce și-ar dori să vadă publicul. Mai ales când ai un subiect de bandă desenată, unde există milioane de fani cu păreri total divergente, să încerci să-i împaci pe toți înseamnă să încerci să ochesti o țintă care se mișcă în fiecare secundă. Amândoi am fost dintotdeauna fani ai benzilor desenate, așa că am plecat de la premisa că noi doi suntem, de fapt, targetul filmului.

■ Certurile noastre nu mai sunt demult memorabile. De cele mai multe ori unul dintre noi se retrage și zice „Hai, fă cum vrei tu, apoi facem cum vreau eu și alegem la final”. Lucrăm rapid și mergem pe ideea că un film se face din ceea ce iei cu tine în camera de montaj. Cu cât ai mai mult material la montaj, cu atât e mai simplu să iasă ceva de calitate, pentru că ai o mulțime de opțiuni din care să alegi.

■ Multe dintre scenele de luptă au fost făcute în proporție de 80% de către actori, fără dubluri. S-au antrenat luni de zile pentru asta și e mult mai veridic. Odată am fost la un show de magie în Las Vegas și aveam loc în față, așa că puteam vedea în

lateral oglinzile pe care le folosea magicianul. Ne-a stricat toată plăcerea și exact asta nu vrem să se întâmple în filmele noastre: nu vrem ca spectatorul să vadă oglinda, ci să vadă actorul, omul. De aceea am și filmat foarte de aproape, cu camere handheld, pentru a replica retina umană. Vrem ca spectatorul să spună „Wow, Chris Evans tocmai a primit un pumn în față!”.

■ Din punctul nostru de vedere, efervescența filmelor independente din anii '90 s-a mutat în televiziune, în anii 2000. Toți oamenii interesați și talentați de pe Marele Ecran au ajuns pe TV și sunt probabil episoade din „Breaking Bad” mai bune decât orice blockbuster. Într-un serial poți explora și nuanța un personaj pe o durată mai mare de timp, ca și cum ai face un film de zece ore, pe care publicul îl urmărește pas cu pas. Oamenii au nevoie de povești tot mai complexe, prezentate în cel mai mic detaliu. Asta vor ei!

SAMUEL L. JACKSON

■ Regizorii se mai schimbă, dar personajele Marvel rămân aceleași și noi, actorii, la fel. Când

lucrez cu un regizor nou, îi spun „Uite, tragem scena cum vreau eu, iar dacă nu-ți place, vii la mine să vorbim și îți explic eu de ce ar trebui să-ți placă!”.

■ Am venit de la Paris la Londra cu trenul, singur. Îmi place să mă plimb singur, iar după acest interviu mă voi duce la cumpărături, fără niciun „staff” care să mă păzească. Nici n-am așa ceva. Oamenii mă văd plimbându-mă sau uitându-mă prin magazine și tind să mă lase în pace, pentru că își dau seama că nu mă consider o vedetă care are nevoie de bodyguarzi să țină mulțimea la distanță. Adică să fim serioși, am fost un adult înainte să devin o vedetă! Oricum, eu nu beau, nu merg în cluburi, nu mănânc carne. Viața mea e foarte plictisitoare.

■ Dacă regret vreun rol de-al meu? La ce te referi? La „Snakes on a Plane”? Hai spune drept, la ăla te referi. *(râde)* Nu, toată viața mi-a plăcut să văd filme și când eram copil acesta ar fi fost unul dintre filmele care mi-ar fi plăcut. Nu-l regret, poate aș regreta alte filme înainte să-l regret pe ăsta. A fost amuzant și în viață asta e tot ce contează! ■